

ג. נאום זאב ז'בוטינסקי בפני קבוצת חברי הפרלמנט הבריטי*

13.7.1937

תחילה אבקשכם להעיף עין על מפה פרימיטיבית זו. היא תקנה לכם מושג מן השטחים שבהם נדון. הדין וחשבון מודה, כי בשעה שניתנה הצהרת-בלפור נתכוונו מחבריה לציין במילה "ארץ-ישראל", את ארץ-ישראל כולה, לרבות עבר-הירדן – את מה שאנו מכנים בשם "ארץ-ישראל משני עברי הנהר" [...]

אחרי-כן, בשנת 1922, הופרד עבר-הירדן ונסגר בפני עלייה יהודית [...] השטח שהושאר לנו לנסיון ההתיישבות שלנו הריהו משנת 1922 הרצועה המערבית של הארץ, [...] ברם, השטח, שהוועדה המלכותית ממליצה להקים עליו את "המדינה היהודית", הרינו קצת פחות מרביע מאותו רביע מערבי של ארץ-ישראל [...]. מקווה אני שתסלחו לי, אם בדברי על איזור זה בהמשך דבריי, אכנהו לא במונח "מדינה יהודית" אלא במונח "התחום" – התחום, שמעבר לגבולותיו שלו לא יהא תוקף לכתבו של בלפור, כך שהעלייה היהודית תצטרך בעתיד להצטופף כולה באיזור זה בלבד. לפיכך מתעוררת השאלה: מה אפשר לעשות באיזור זה מנקודת מבטם של עולים מתיישבים?

תפיסת הציונות, אשר בשמה יש לי הכבוד לדבר, היא בעיקרה תפיסה אנושית: רוצים אנו להציל ככל האפשר יותר יהודים מן התנאים בהם הם אנוסים לחיות במזרחה ובמרכזה של אירופה. מהו המאכסימום של אוכלוסים, שאיזור זה עשוי לקלוט ולכלכל לפי אומדן הגיוני? [...] סוף-סוף יש גבולות ליכולת-הקליטה, ודומה כי ב"תחום" הגבולות הללו כבר הושגו, ושוב אין שחר לתקווה ליישב שם מספר רב של עולים נוספים על בסיס כלכלי בריא.

וצריך אני לאכזב גם אותם חסידי רעיון החלוקה הסבורים כי אפשר לתקן את המצב על ידי הגדלת שטח "התחום", ביחוד על ידי שיצרפו אליו את רצועת הדרום הקרויה "נגב" והמזדהה, פחות או יותר, עם מה שידוע בשם איזור באר-שבע. מסופקני מאוד, אם צירוף זה ייתכן לפי ההשקפה שקיבלה הוועדה

* מתוך התנועה הלאומית היהודית והקמת מדינת ישראל, יחידה ד, ירושלים: המרכז לתוכניות לימודים, משרד החינוך והתרבות, תש"ס, עמ' 193–194. מקור: זאב ז'בוטינסקי, כתבים, חלק ה, ירושלים: הוצאת ערי ז'בוטינסקי, תש"ח, עמ' 275–287.

המלכותית – כי אין להרגיז את הערבים המתנגדים לציונות. אבל הבה נהיה אופטימיסטים ונניח, לשם דיון בלבד, כי יסיגו את גבול הערבים גם בנגב, והחלק שיינתן ליהודים יהיה כה גדול, שיכפיל את שטחו של "תחום". אפילו במקרה זה יהיו סיכויי העלייה היהודית קלושים מאוד ואיטיים מאוד. הנגב הריהו כארץ לא נודעת, ועד עתה לא נמצאו שם מים בכמות הראויה לשמה. כיום יפה איזור זה לכל היותר ל"פלחה חרבה", והצפיפות המכסימאלית, שעליה נוכל לחלום שם (וגם זאת רק לעתיד לבוא), היא אולי 25 תושבים לקמ"ר [...]

דבר זה צריך להיות ברור בהחלט. מנקודת מבטה של הציונות האנושית, הזקוקה בראש ובראשונה למקום בשביל מיליונים עולים, אין שום ערך ל"תחום" – עם הנגב או בלעדיו, עם הרצועה הדרומית או בלעדיה – החלוקה היא מותה של הציונות האנושית [...]

בשביל הציונות הממשית, לא בשביל מין ציונות-של-תפנוק, השוקדת ליצור בארץ גן צעצועים של ספרות עברית, אלא בשביל הציונות הממשית השואפת להציל ממצוקתם מיליונים של גברים ונשים – בשביל סוג זה של ציונות – תהיה החלוקה, אם סופית היא, כגזר-דין מוות.

[...] ומבחינה אסטרטגית, כיצד אפשר להגן על "תחום" זה מפני התקפה רצינית? ברובו הוא אדמה שפלה, ואילו השטח השמור לערבים כולו הרים. אפשר להעמיד תותחים על ההרים הערביים במרחק של 15 מילין מתל-אביב ו-20 מילין מחיפה. תוך כמה שעות אפשר להחריב ערים אלו, לשתק את הנמלים ולפלוש אל העמקים – על אף גבורתם של המגינים. [...]